

19. IV. 63

I ZEGAINERES TA PENIA.

L'éra la véa de SÉN Bastian, da carnascèr, accà cent'ègn, se sà bén, che l'é ruà sun piàz de Penia 'na familia de zegaineres che jia a la bàtter, voi dir alla pitòca. Duta la jent l'ha volù i vedér e che se i fèsse te chèla néif con chel fréit. Ma chis zegaineres desche se no fossa nia, i se férma allo sun piàz appéde la véia dall'èga e el brén, i lassaju el cestòn e ducc ha podù vedér che el zegainer haéa un paél te cestòn, cargnéres e còccoi e duta la trappoles che se d'òura a cosinèr. La fémmena invéze l'haéa un picciol te cestòn che cridèa dal fréit e dalla fàn, fagottà ite te un mùgie de pénchies, dappò l'éra amò dotrèi bécc mocigné che corrèa stroz cigàn e fajan madalénzes. El zegainer se tòl un bracc de légn a jiù dell'assa de Jean del Ross, el tizza el fech bel allo te la néif e el mét sora un paél pién de èga. La fémmena la tòl cà un pugn de òrc e lo lo mét a chéjer, e éncie un tòch de cièrn che la lo fèsse bossèr ca sò 'òn e da i bécc e la gié vaa sora e la diss: "Chest l'é l'ùltimo tòch de un bez che n'é mòrt, pere piccol!" Madère Santissima! La jent a sentir che i se magna la cèrn de un piccol béz, ducc i ha volù gie dèr léche: graffòns cèrn de porcél e fortàes, jà che l'éra la véa de SÉN Bastian. Cossita chì peres zegaineres ha ciappà 'na bona maréna de òrc e cèrn con graffòns e fortàes, e i bastèrc contènc se ha metù acian-tèr, sigolèr e sonèr l'òrghin. Ma vardà mò co che la va canche s'é massa contènc! Jù de antèr paréi vegnià un pére 'òn con un gran mugie de bërba de péccél. Al véder, un bastèrt él sàmpa via per piàz cridàn: "Vèn l'òn dal bòsch, vén l'òn dal bòsch;" ma chiss zegaineresha cherdù che sié el salvàn, e per chest, ducc sprigolé, i ha taccà a correr un fòra per l'auter, se binèr insem a sia trappoles e sampèrbel in pressa. La prùma l'éla véia con sò cestòn sulla schena la sin vè bel corran, e i bastèrc amò dant. Ultimo l'é el ze gainer con sò cestòn e ~~%%%~~te man el paél con l'òrc che chejéa. Ma via capitél l'é un toèl de giacia e allo la zegainera la é jita in ventròn, che el cestòn con bastèrt e dut l'é ruà jun pént de Marugièna de Simòn, ma la gabèna che la gié éra massa lèrgia, la gié ru-èda sora el ciéf, così che gié restà dut descòriallo te dedò, ca-pide bén, mate chel moménto l'é éncie sgolà el paél con l'òrc che chejea, e per desgrazia l'ha svetà düt sun chèla pèrt des-còrida della zegainera, perché che sò 'ònche el jia desbalz, l'éra rentà te el ciùch della légn a Mecièl de Soffia, e l'éra jìt in ventròn éncie él. fegurave la scéna! i urles e i acc de chi péres zegaineres, e la cisèda, a lo sul mapamondo descòri. Per bona grazia che in chel dì l'éra el dottor Zòccol ta Penia che el se magnèa 'na copa de latt toch, che el giéha ont ite la vessies a chèlla zegainera co ròdol de brama. Ma piu tèrt l'é ruà i gendarmi a i metter te buss dei conigli, se éncie che i éa ma renà massa péch, che cossì la é jita a fenìr.

Im. Fior. Fior...

19.5
16. * 67.

I zegaineres ta Penia.

L'era la vea de Sen Bastian. In chel di l'é ruà s'un' piaz de Penia 'na a famiglia de zegaineres che jia a la pitòcca. Duta la jent l'ha volù i veder e che che i fèsc te chela neifon chel frèit. Ma chis zegaineres desche se no fossa nia, i se ferma a lo' su'n piaz, i lasca ju el ceston, e i tiza el fech bel a lo' te la neif e i met sora un pael de éga con un pugn de òrc, la femmena invezze l'ha tòut ca' un toch de cern, la gié vaa sora e la diss: Chest l'é l'ultimo tòch de un bez che n'é mòrt, e la lo fèsc bossèr da sò on e da si becc, e la lo met a chejer: Pere picol!! Madere Santissima. La jent a sentir che i se magna la cèrn de un piccol bez, duta la jent ha volù gie dèr zeche: grafons fortaes òrc con cèrn de porcèl, ja che l'era la vea de Sen Bastian. Ma ju de anter paréi vegnia ju un pere on ciargia de bèrba de pecel. Al veder, un bastèrt el jampa via per piaz cridan: Vaa l'on dal bòsch: ma i zegaineres i ha cherdù che sie el salvan, e per chest duc sprigolé i cor un fòra per l'auter, se binèr insema sia trapoles e jampèr bel in prassa. La pruma l'é la veia con sò ceston su la schena con ite un picciol che crida da fan e i bastèrc amò dant, ultimo l'é el zegainer con sò ceston e te man el pael con l'òrc che chesea. Ma via capitel l'é un toèl de giacia e la zegainera la é jita in ventrons che el ceston con bastèrt, e dut l'é ruà ja pent de Marugièna de Simon, ma la gabèna che la gié éra massa lèrgia, la gié ruèda sora el cieff, così che gié restà dut descorì a lò' te de dò, capide ben?, ma encie te chel momento l'é sgolà el pael con l'òrc che chejeae e per desgrazia l'ha svetà dut chela pèrt descorida de la zegainera perchè che sò on l'era rentà te el ciuch de la lègna de Meciel de Sofia e l'era jit in ventrons encie el. Figurave vo etres la scena co i urlés e acc de chi peres zegaineres e la cisèda e la vessies a lò' s'ul mapamondo descorì; per bona grazia che in chel di l'era el dottor Zòcol ta Penia che l'ha podù gié onser ite la vessies con ròdol de brama, che de auter no se ciapèa te 'na pressa.

Zòtt de Rolla.

Don Giovanni